Протест проти кріпосницького гніту в повісті «Микола Джеря»

Вже дуже давно у нашому суспільстві немає таких понять, як «кріпак», «панщина». Важко собі уявити, що колись люди не належали самі собі, платили «подушне», працювали на панському полі, а своє жито осипалося. Саме ці події І. Нечуй-Левицький відтворив у повісті «Микола Джеря». В образі Миколи втілено ідеї усіх борців, що казали: «Досить! Не будемо працювати на панів, а самі голодувати». Треба було мати велику сміливість, аби зробити це. Вражає ставлення панів до кріпосних, до робітників: Нимидора повинна іти працювати, щойно народивши дитину, на заробітках Миколу та інших годують « ... собачим м'ясом або здохлятиною та пацюками», за мертву людину треба сплачувати подушне. Де ж справедливість?

Микола дуже сміливий, чесний. Він не боїться праці, але й працювати задарма не бажає. Микола поважає себе і свою працю, не дозволяє ставитись до себе, наче до худоби. Дуже жалко йому дивитись, як пропадає праця, осипається хліб. А коли ж його жати, якщо треба іти працювати на пана? Виходить, що звичайній людині треба весь час боротись за те, щоб не вмерти, про інше, краще життя, годі й мріяти. Микола Джеря не хотів лише виживати, йому хотілось справедливого ставлення до себе. Він сильна і мужня натура, він має розвинене почуття людської гідності і просто не може бути рабом, кріпаком. Незламність Миколи Джері, його волелюбність приваблюють мене, адже це найкращі риси людського характеру. Мені сподобався Микола Джеря, я вважаю, що такі люди завжди були потрібні, вони були і будуть попереду тих, хто бореться з несправедливістю...